

Stín minulosti

Kristin Colli

Kristin Colli

Stín minulosti

Kapitola 1: Velký případ

Krásná tmavovláška Emily Davisová se pomalu probouzela do překrásného rána, když do ložnice vešel pohledný muž – atlet, s retro sestřihem, v kostkované košili, kterou měl volně danou přes džínsy, a s ohrnutými rukávy u předloktí. V ruce držel nevelký podnos se snídaní. Manžel přinesl své ženě snídani až do postele a snědá kráška mu řekla s úsměvem na rtech:

„Miluju tě, miláčku!“

„Taky tě miluju,“ dovršil muž atmosféru, letmo ji políbil na čelo, ale záměrně mrknul na hodinky: Musím už jít... Měj krásný den... Pa.“

Naposledy svou ženu políbil a odešel.

Emily, již zcela probuzena, se pozorněji zadívala na podnos a najednou si všimla přehnutého papírku, volně umístěného hned vedle sklenice s pomerančovým džusem.

Se zájmem ho vzala do ruky a rozevřela.

„Všechno nejlepší k narozeninám... Moc tě miluju, lásko... Tvůj Matt.“

Emily to znovu vykouzlilo úsměv na tváři.

Šedesátiletý James Francis, s úzkými dioptriemi, seděl ve své kanceláři společně s Mattem a jeho o tři roky mladším partákem Jasonem. Typický kovboj tradičně přežvýkával žvýkačku v puse. Pripadal si jako opravdový tvrdák, kterému nechyběl ani stylový kožený náramek, co se mu vyjímal na levém zápěstí.

Šéf z protidrogového se zkříženými prsty řekl mladým policistům:

„Něco pro vás mám!“

Sáhl po papírových deskách, co ležely na pravé straně stolu. Při otevření toho spisu vytáhl fotku s popisem pachatele, kterou pak posunul prstem dopředu. Matt vzal fotku do ruky.

„Ale...toho přece znám!“ Z fotky hned poznal tvář jistého drogového dealera a podíval se tázavě na šéfa.

„Právě, že znáš,“ odvětil Francis slovy. Někdo v tu chvíli zaklepal na prosklené dveře.

„Vstupte,“ nevrle vyzval Francis dotyčného dovnitř.

Do místnosti tak vtrhl černocho, kterému bylo kolem třiceti, se zavěšenou průkazkou na šňůrce, a v ruce nesl nějakou složku.

„Pane, tady je ta zpráva,“ podal mu do rukou spis a hned odešel.

Francis se obrátil znovu na své dva podřízené policisty a pokračoval:

„Takže si rozumíme...Toho musíme neprodleně sbalit...“

Oba dva policisté se zvedli ze židlí a zamířili ke dveřím. Jason uchopil kouli od dveří, otevřel je a vyšel na chodbu.

Matt se ještě pozastavil mezi dveřmi a otočil se na šéfa:

„Moje žena slaví dnes narozeniny. Nechcete přijít, Jamesi, na oslavu? Jste srdečně zvaný,“

„Uvidíme.... ale přesto děkuju,“ odpověděl s vděkem v hlase.

Kapitola 2: Narozeniny

Byl krásný večer a Matt pomáhal ženě se zavázanýma očima ven z vozu.

„Matte, jak dlouho budu mít na sobě ten šátek?“ usmívala se nic netušící Emily.

„Vydrž... Už tam jsme,“ vedl pomalu ženu do domu.

„Už můžeš,“ řekl s úsměvem Matt.

Když si Emily sundala šátek z očí, všichni dotyční vykřikli: „Překvapení!“

„Nevím, co říct...“ tvářila se Emily užasle v pohledu na tváře známých hostů, které sem sezval její manžel.

„Mám pro tebe ještě jedno překvapení,“ Matt vytáhl z kapsy u saka stříbrnou krabičku a otevřel ji.

Emily zůstala bez dechu doslova ohromená dárkem, když uviděla v malé krabičce krásné náušnice z bílého zlata s modrým kamínkem uvnitř.

„Líbí se ti?“ zeptal se jí Matt.

„Moc!“ Padla mu kolem ramen a políbila ho, na což všichni hosté zúčastněně zatleskali.

Před vchodovými dveřmi se Matt a Emily loučili s Jasonem a jeho blondatou přítelkyní Katie.

„Byl to moc krásný večer,“ řekla jim s úsměvem blondýnka se zelenýma očima a v lehce vyzývavém outfitu.

„To já ti děkuju, Katie,“ obejmula se kamarádkou.

„Jdeme, Katie?“ naléhal na ni Jason.

„Jo... zatím...“

Pousmála se a odkráčela s přítelem rovnou k autu.

V ložnici se Matt vášnivě líbal s Emily. Emily přitom chtěla něco nutného říct manželovi:

„Matte, chci ti něco říct.“

„A co?“ líbal ženu na tváři a pak na krku.

„Jsem těhotná!“

Matt zůstal poněkud zaražený.

„Cože?“ podivil se Matt a lehl si na záda. Žena se k němu naklonila a rukou mu začala hladit hrudník.

„Ty nejsi rád?“

„Jo to tedy jsem, ale...“

„Ale?“ nepřestávala ho hladit.

Matt začal gestikulovat rukou: „Jen to je na mě nějak rychlý..., víš?“ podrbl se roztržitě na čele.

Emily ho ujistila slovy: „Neboj, bude z tebe skvělý otec,“ pousmála se něj. Matt udělal totéž a zajel jí rukou do vlasů.

„Já... já... Strašně moc tě miluju!“ hladil ji prstem po tváři.

Pak se znovu začali oddávat vášnivému milování.

Kapitola 3: Smrt si nevybírání

Uprostřed noci se ve velkém skladu, který pravděpodobně byl plný kokainu, mlátil namakaný borec v kožené bundě svázaného muže na židli s rukama dozadu, kde se mimo jiné také objevil velký a mocný „Jack Styl“. Drogový boss s výraznou pleší a ve svém tradičním tmavém obleku.

„Už toho nech!“ poručil s chmurnou tváří svému kumpánovi, který hodlal dotyčného znovu uhodit. Muž ho neprodleně poslechl a odstoupil pár kroků stranou.

Bezbranný hekající muž, klátící se na těžké kovové židli, se snažil přes proud krve rozeznat nově příchozího. Doufal v jiskřičku naděje.

Styles vyndal nezúčastněně z kapsy u kalhot stříbrnou minci.

„Dohoda...Co říkáš? Když padne orel, nechám tě žít, když padne panna...“ vyhodil minci do vzduchu, chytil ji a přitiskl na hřbet ruky.

„Ale ne. Smůla,“ pousmál se.

Cvrknutím palce vymrštil minci přímo k nohám svázaného, věnoval vše říkající pohled namakanému borci a vydal se pomalu znuděným krokem pryč. Nasadil si sluneční brýle a vycházel ven z postranních dveří skladu, když padl jediný výstřel.

Jack Styles si s chutí zapálil svoji cigaretu a šel k černému vozu. Chlap, co tu stál, mu otevřel zadní dveře. Nasedl do auta, a když ten

druhý oběhl vůz a usedl na místo vedle řidiče, vůz se odpíchl z místa a zvrátil mračno prachu za sebou.

Již druhý den stáli policisté nad mrtvolou svého kolegy. James Francis nevěřičně postával nad tím bezvládným tělem přikrytým v tu chvíli plachtou a procedil mezi zuby k mladému blondákovi v uniformě, co stál kousek od něho:

„Napište to nějak do hlášení a sdělte to neprodleně rodině.“

„Jistě pane,“ pokýval hlavou policista.

Vzápětí Matt podlezl červenou policejní pásku a blížil se ke svému šéfovi.

„Tak koho nám zabili tentokrát?“

Francis však nereagoval, a tak se sklonil k mrtvole a odkryl plachtu. Na zdevastovanou tvář s dírou v hlavě nebyl příliš pěkný pohled. Poznal však svého spolupracovníka z protidrogového oddělení.

„Vyhlásili nám válku,“ řekl teď tiše James Francis, „je to další z nás. Je to policista...V tuhle chvíli již třetí oběť za poslední měsíc...“

Jason přiběhl k Mattovi, který stál před svým vozem s hlavou sklopenou a s rukama položenýma na kapotě.

„Je to v prdeli! Jak to tomu klukovi vysvětlím, že přišel o tátu,“ rozhazoval Jason rukama.

Matt ho ve vzteku popadl za košili.

„Tak, aby bylo jasno... Už nechci slyšet žádný kecy, od tebe a ani od kohokoliv jinýho!“

Pustil mu košili, kvapně otevřel dveře a nasedl do vozu.

Mezitím nastartoval. Jason nakouknul do otevřeného okénka a dlaně opřel o rám dveří.

„Co blbneš, Matte? Co se stalo? Můžeme si o tom promluvit?“

„Dejte mi už všichni pokoj!“ zařadil zpátečku a odfrčel pryč. Jason akorát procedil mezi zuby: „Ksakru!“

Nadzvedl si svůj klobouk a dal si nechápavě ruce v bok.

Kapitola 4: Poslední rozloučení

V melancholickém tichu hřbitova probíhalo poslední rozloučení s mladým policistou. Rodina, a přátelé, kolegové v policejních uniformách stáli nad rakví a poslouchali farářův smuteční proslov.

„Sešli jsme se tu dnes, abychom uctili památku Sama Williamse, který byl dobrým manželem, otcem, policistou... Byl skvělým člověkem!“

Manželka zesnulého v černých šatech v nezadržitelném žalu a její osmiletý syn, držící matku pevně za ruku.

„Budeš nám moc chybět. Odpočívej v pokoji, Same...“

Rakev se pohnula směrem dolů. Policejní garda na počest mrtvého kolegy vystřelila nebeskou salvu. Zazněly zvuky americké hymny...

Po smutečním obřadu ještě zastihl Matt vdovu se synem na parkovišti, když se chystala nasednout do vozu.

„Jessico, počkej,“ přiběhl k ní Matt.

„Nasedni do auta,“ pobídla svého syna a obrátila se k Mattovi. Syn poslušně usedl na zadní sedadlo. Matt zmateně zatápal ve volbě svých slov:

„Jess... víš... je mi to strašně líto... Já... asi nebude vhodné, ale potřebuji vědět více informací. Neexistují žádné hlášení o souvislostech. Sam měl určitě své informátory. Možná věděl něco víc. Proč si vybral zrovna jeho?“

„Moc toho nevím, Matte. Vždycky se hnal za vším po hlavě... Nevěděla jsem, co chystá... nic mi neřekl...“ pak se rozplakala.

Matt už nenaléhal. Raději ji objal. „Pojď sem,“ pohladil ji po vlasech, aby ji utišil: „Bude to dobrý, uvidíš...“

Bylo osm hodin večer a venku u bazénu se Matt, opřený zády o lehátko, prohlížel fotografii, kde byl vyfocený s kamarádem Samem.

Se skleničkou whisky, kterou držel v levé ruce, opřenou o pokrčenou nohu, s ní točil po směru hodinových ručiček.

Na terasu vstoupila Emily. Pomalu přišla až k manželovi.

„Proboha, Matte... jak dlouho tu budeš vysedávat?“

„Nevím....“ odvětil slovy Matt, napil se a položil skleničku na zem.

Emily si přehodila pramínek vlasů za ucho a usedla naproti němu na volné lehátko.

„Vím, jak ti chybí,“ pohladila ho po ruce. Po chvíli oboustranného mlčení jen dodala:

„Nebud' tu moc dlouho,“ drobně se na něj pousmála a vrátila se nazpět do domu. Matt se znovu chopil skleničky dobré skotské a kopnul ji do sebe. Jako by chvíle štěstí byla neodvratně pryč...